

РЕШЕНИЕ

№ 3512

гр. София, 31.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 18.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3617** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.70, ал.1 вр. с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Н. Х. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на А. срещу РЕШЕНИЕ №УПВР -130 от 30.03.2021г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението – се моли същата да бъде уважена. На първо място се твърди, че анализът на обстановката в страната по произход е повърхностен. Неправилно са определени атентатите като спорадични. Визира се, че подходът относно общата ситуация в А. противоречи на методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището към Европейската комисия, която методология изисква да се извърши цялостна преценка на основанията за предоставяне на статут включително и да се съберат доказателства от повече от един източник. В този аспект се твърди и че не са преценени всички факти изложени в молбата за закрила. В заключение се моли да се уважи в цялост молбата за закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изразява становище.

Ответната страна не се представлява и не изразява становище.

Представителят на СГП изразява становище на неоснователност на жалбата като предлага да се отхвърли.

Административен съд – София град, I отделение, 47състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок, от надлежна страна, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството за закрила е посочено, че е започнало по молба за закрила вх.№РД09-ВР-386 от 22.03.2021г. подадена от Н. Х. [дата на раждане] в провинция К., А., гражданин на А., с етническа принадлежност –пашун, вероизповедание –мюсюлманин сунит, неженен, ЛНЧ [ЕГН] с данни установени от декларация по чл.30, ал.1 т.3 от ЗУБ.

Посочено е, че по данни на кандидата -същият е напуснал нелегално А., преминавайки транзитно през П., И., Т., където е бил 2 месеца, след което през Г. –се озовава в България, съответно заловен от служители на МВР. Маркирано е, че не е имал лично неприятности в държавата по произход. Не е преживял насилие, към него не е била отправяна заплаха. Не е бил арестуван, съден, политически ангажиран, не е имал проблеми с етническата си или религиозната си принадлежност. Въз основа на тези данни е прието, че молбата е явно неоснователна, защото не са налице предпоставките за предоставяне на закрила. Визирано е, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.. Обобщено е, че причините за напускане на страната по произход имат личен, икономически и социален характер като не са свързани с религия, раса, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Подчертава се, че лицето не сочи да е преследвано, както и не изнася данни за каквито и да е посегателства. Отбелязано е, че преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ е нарушаване на основните права или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права, каквито данни се установяват конкретно. Изтъква се, че няма посегателство, няма реални действия на преследване нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Посочено е, че бежанската история на лицето е свързана с твърдения за напускане на страната заради талибаните, тъй като не желаел да воюва за тях, но лично не е говорил с тях, а чичо му 2 месеца преди да напусне страната. Лицето е казало, че не се е преместило на друго място, защото те щели да го намерят, както и не желае да се върне, защото твърди, че талибаните ще го намерят. На база на изложеното –ответникът след като е подчертал, че кандидатът е подал молба не веднага след като се е влязъл в РБ, а като е бил заловен, е приел, че няма преследване. Посочено е, че съгласно §.196 от Наръчника на ВКБООН тежестта за доказване е на кандидата, който обаче често не може да подкрепи своите твърдения, тъй като напускайки страната по произход не носи документи, поради което съгласно посочените указания тежестта на доказване е споделена. Акцентирано е, че съгласно чл.6 от ЗУБ следва длъжностните лица от ДАБ да установят всички относими факти, а съответно по чл.63а, ал.2 от ЗУБ и чужденецът трябва да представи всички доказателства в подкрепа на молбата си. Маркирано е, че чужденецът е запознат с тежестта на доказване, която носи. С оглед изложеното – ответникът се е позовал на принципа в чл.75, ал.2 от ЗУБ „съмнение в полза на кандидата“, залегнал и в Наръчника на ВКБООН,че доверие /при отсъствие на доказателства/ може да се окаже, когато интервюиращият орган е удовлетворен от общата достоверност на

разказа и когато твърденията са му ясни и правдоподобни и не са в противоречия с общоизвестни факти. Направен е извода, че принципът се прилага за тези аспекти от молбата, за които няма доказателства и които изискват потвърждение като конкретно е прието, че принципът е неприложим, поради липсата на необходимите предпоставки. Отново е акцентирано на това, че лицето не е подало молба веднага, че няма от бежанската му история лични опасения, че няма преследване по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Визирано е, че лицето не е било и обект на преследване по смисъла на чл.8, ал.5 от ЗУБ т.е свързани с пола на лицето или с някои от приднаците оп ал.1 на чл.8- раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. В контекста на изложеното ответникът е направил извода, че съгласно Глава II, §.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на Върховния Комисар на ООН- „мигрант“ е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде и същият не е бежанец, а мигрант. С оглед изложеното е направен извода, че молбата за статут на бежанец трябва да се отхвърли.

На следващо място е направено заключението, че липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Констатирано е, че няма конкретни твърдения, че е изложен на реална апасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. На второ място е установено, че и чл.9, ал.1 ЗУБ не следва да се приложи вкл. и с оглед тълкуването дадено в решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело С-465/07г. на чл.15 б.в от Директива 2004/83 на ЕО. Съгласно пълзящата скала в това решение –колкото в по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е повлиян от конкретни фактори относими към личното му положение, то толкова по-слаба ще е степента на безогледно насилие за него при търсенето на субсидиарна закрила. Посочено е, че въоръжен конфликт, който да води до подобно безогледно насилие видно от справка №МД-44 от 22.01.2021г. -няма. Сочи се, е на 29.02.2020г. е оповестено от световните агенции, че САЩ и талибаните подписват „споразумение за установяване на мир“ в А. след повече от 18 години на конфликт. Съответно има и икономически ръст в страната и растеж на селското стопанство. Обобщено е, че А. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, поради което не може да се предостави акрила по чл.9, ал.1 от ЗУБ. Посочени са и възможностите за вътрешно разселване. В оспореното решение е анализиран и принципа за забрана за връщане по чл.33 от Женевската конвенция от 1954г. като е прието, че не е приложим за молителя. С оглед всичко изложеното е направено заключението, че молбата на Ш. С. за предоставяне на международна закрила е явно неоснователна и съответно е отхвърлена.

В съдебното производство нови доказателства не са представени.

С оглед изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място видно от заповед №РД-05-787 от 09.12.2020г. на л.21 на Председателя на ДАБ –последният е упълномощил ответника Д. С. в качеството й експерт да бъде интервюиращ орган/. С оглед изложеното се прави извода, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В производството не са допуснати процесуални нарушения.

Не се споделя възражението в жалбата, че заповедта не е мотивирана, едностранчива е, както и няма анализ. Пространствено на 10 страници, с посочване на практика, ответникът е мотивирал крайния си извод да приеме молбата за явно неоснователна.

В основата на констатациите му по същество е самата бежанска история разказана от

молителя. Същият е напуснал страната си нелегано, пребивавал е 2 месеца в Т., преминал е през Г., влязъл е в България като не е потърсил възможност за закрила своевременно, а едва след като е установен от органите на МВР. Споделените причини за напускане правилно не са кредитирани. Лицето лично не е било заплашено. Казва, че талибаните са поискали в разговор с чичо му да воюва за тях, поради което е решил да напусне страната. Правилно тази история не е приета за достоверна. Освен, че разговорът не е бил личен, се е състоял и два месеца преди лицето да вземе решението си, като за този период никакви други индикации за натиск от страна на талибаните няма. Видно е, че молителят има и други братя. Неправподоподно звучи обяснението му, че талибаните искали по един член от семейството да воюва за тях като, ако това е така до момента при наличието и на други мъже в семейството – е следвало да има и други срещи в тази връзка. Кандидатът не дава обяснение защо не е можел да отиде на друго място. Отново твърдението, че щели да го намерят навсякъде е общо. Видно от справката ситуацията в провинциите е недостатъчно сигурна, но в големите градове и най-вече конкретно в [населено място] /защото молителят е от провинция К./ е относително сигурна.

С оглед правилно установената фактическа обстановка съдът намира, че ответникът е направил правилни правни изводи. Правилно е изтъквано, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.. В този аспект - причините за напускане на страната по произход имат личен, икономически и социален характер и не са свързани с религия, раса, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Не е изтъкнато нито едно основание във връзка с чл.8, ал.1 от ЗУБ, което да е причина за преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ. Правилно е обобщено, че няма заявени прояви на нарушаване на основните права или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права.

Правилно ответникът е достигнал до гореизложените изводи и въз основа на анализ на обстоятелствата, довели до подаване на молбата за закрила. С оглед изложеното обоснован е изводът, че по смисъла на Глава II, §.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на Върховния Комисар на ООН- търсещият закрила е икономически емигрант, защото мигрант е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде и същият не може да се третира като бежанец.

Правилно не са открити и основания за приложение на чл.9, ал.1 от ЗУБ. В тази връзка е и подчертаното тълкуване, дадено в решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело С-465/07г. на чл.15 б.в от Директива 2004/83 на ЕО. Съгласно пълзящата скала в това решение –колкото в по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е повлиян от конкретни фактори относими към личното му положение, то толкова по-слаба ще е степента на безогледно насилие за него при търсенето на субсидиарна закрила. Във връзка с изложеното напълно се възприемат изводите, че в страната по произход няма нито вътрешен въоръжен конфликт, нито международен такъв. Изводите следват от анализа на справка №МД-44 от 22.01.2021г.. В същата е посочено, че на 29.02.2020г. е оповестено от световните агенции, че САЩ и талибаните подписват „споразумение за установяване на мир“ в А. след повече от 18 години на конфликт. Изтъкнат е икономически ръст в страната и растежа на селското стопанство.

Споделят се и изводите касателно принципа за забрана за връщане по чл.33 от

Женевската конвенция от 1954г., поради което правилно във връзка с чл.13 от ЗУБ молбата на Н. Х. за предоставяне на международна закрила е приета за явно неоснователна и съответно е отхвърлена. Същата почива на обективен и цялостен анализ на относимите факти. С жалбата не се навеждат данни, следващи от други източници за обстановката в страната по произход, които да обусловят, че в същата има безогледно насилие. Проблемите в тази насока, както и жертвите сред цивилното население са обстоятелства, които са известни, но цитирания доклад и източниците на които се позовава представят обективна картина на обстановката в А..

С оглед всичко изложено – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Н. Х. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на А. срещу **РЕШЕНИЕ** №УПВР -130 от 30.03.2021г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.4 от ЗУБ.

Съдия: